

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός εκατόν εξήντα εννέα

Ξετυλίγοντας τα Προφητικά Νήματα: Κατανόηση του Συμβολισμού του «Οχυρού» στον Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-03-31

Το δέκατο εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ συνδέει το εσωτερικό και το εξωτερικό μήνυμα με τη λέξη «οχύρωμα». Η σύνδεση που πραγματοποιεί με την προφητεία των εξήντα πέντε ετών του Ησαΐα ταυτοποιεί το «οχύρωμα» της εξωτερικής προφητείας ως τη Ρωσία, και το εσωτερικό «οχύρωμα» του ναού, τον οποίο εγείρει ο Χριστός κατά την ίδια ιστορία. Το εξωτερικό οχύρωμα, το οποίο βρίσκεται στο εδάφιο τριάντα ένα και προσδιορίζεται ως το «αγιαστήριο της ισχύος», αντιπροσωπεύει έναν επίγειο βασιλέα ή βασίλειο. Το εσωτερικό οχύρωμα, ή το εσωτερικό αγιαστήριο της ισχύος, είναι ο ναός τον οποίο ο Άγγελος της Διαθήκης εγείρει μέσα σε σαράντα έξι έτη.

Στα Άγια των Αγίων εκείνου του ναού (της ακροπόλεως), ο Θεός κάθεται εν τοις επουρανίοις.

Στο βιβλίο του Δανιήλ, δύο εβραϊκές λέξεις μεταφράζονται αμφότερες ως «αγιαστήριο». Η μία είναι «miqdash», και η άλλη είναι «qodesh». Το «miqdash» μπορεί να δηλώνει ένα ειδωλολατρικό αγιαστήριο, ή το αγιαστήριο του Θεού, ή ακόμη και ένα οχύρωμα. Το «qodesh» χρησιμοποιείται στην Αγία Γραφή μόνο για να δηλώσει το αγιαστήριο του Θεού. Το «αγιαστήριο» (miqdash) της ισχύος (φρούριο), στο εδάφιο τριάντα ένα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, αποδίδεται ως το «αγιαστήριο της ισχύος», και η εβραϊκή λέξη που εκεί μεταφράζεται ως αγιαστήριο είναι «miqdash», η οποία αντιπροσωπεύει την Πόλη της Ρώμης, η οποία είναι το σύμβολο της ρωμαϊκής ισχύος στην ιστορία τόσο της παγανιστικής όσο και της παπικής Ρώμης. Ο Δανιήλ χρησιμοποίησε τις δύο εβραϊκές λέξεις με εξαιρετικά προσεκτικό τρόπο. Στα εδάφια που αποτελούν τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού, βρίσκουμε τη λέξη «αγιαστήριο».

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να ομιλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιο που ομιλούσε: Έως πότε θα διαρκεί η όραση περί της παντοτινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδίδονται για να καταπατώνται; Και είπε προς εμέ: Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί. Δανιήλ 8:13, 14.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «το αγιαστήριο» και στα δύο εδάφια είναι το «qodesh» και χρησιμοποιείται αποκλειστικά για να δηλώσει το αγιαστήριο του Θεού. Στο ενδέκατο εδάφιο, όπου προσδιορίζεται η παγανιστική Ρώμη, και ειδικότερα ο ναός του Πανθέου στην πόλη της Ρώμης, συναντούμε τη λέξη «αγιαστήριο», αλλά στο εδάφιο εκείνο η εβραϊκή λέξη είναι «miqdash».

Και ὑψώθη ἕως τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως, καὶ δι' αὐτοῦ ἀφαιρέθη ἡ παντοτινὴ θυσία, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ κατεβλήθη. Δανιήλ 8:11.

Το «ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος» στο τριακοστὸ πρῶτο ἐδάφιο τοῦ ἑνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ εἶναι ἡ ἑβραϊκὴ λέξις «miqdash», καὶ ἐμφανίζεται σε συνάφεια μὲ τὴν ἑβραϊκὴ λέξις ποὺ μεταφράζεται ὡς «ὀχύρωμα» στὰ ἐδάφια ἑπτὰ καὶ δέκα τοῦ ἑνδεκάτου κεφαλαίου. Στὸ ἐδάφιο ἑπτὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου εἰσηλθε ἀπευθείας στὴν πόλιν τῆς Ῥώμης καὶ ἔλαβε αἰχμάλωτο τὸν βασιλέα τοῦ βορρᾶ, διότι εἰσηλθεν εἰς τὸ ὀχύρωμά του· ἀλλὰ στὸ ἐδάφιο δέκα, ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ μόνον ἀνέρχεται «ἔως» τοῦ «ὀχυρώματος», διότι ἐσταμάτησεν στὰ σύνορα τοῦ βασιλείου του καὶ τῆς Αἰγύπτου. Εἶναι στὰ σύνορα τῆς Ῥαφίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀναφερθεῖ τὸ ἐπόμενο ἐδάφιο. Τὸ «ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος» στὸ τριακοστὸ πρῶτο ἐδάφιο εἶναι τὸ «miqdash» τοῦ «ὀχυρώματος».

Ἡ μάχη του συνόρου στη Ραφία προτυπώνει τὴ μάχη του συνόρου στην Ουκρανία. Ἡ προφητικὴ ἐκείνη ἱστορία ἀναγνωρίζεται μὲ τὴν κατανόηση ὅτι ἡ «κεφαλή» εἶναι ἡ βασιλεία ἢ ὁ βασιλιάς· εἶναι τὸ ὀχύρωμα τῆς ἰσχύος του· ὁμῶς ἡ προφητεία ἀπευθύνεται τόσο σε μιὰ ἐσωτερικὴ ὅσο καὶ σε μιὰ ἐξωτερικὴ ἀλήθεια. Τὸ «ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος» γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ γραμμὴ παριστάνεται ἀπὸ τὸ ἁγιαστήριον «miqdash», καὶ τὸ ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ γραμμὴ παριστάνεται ἀπὸ τὸ ἁγιαστήριον «qodesh».

Τὸ διάστημα ἀπὸ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863 ἀντιπροσωπεύει μιὰ γραμμὴ προφητικῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀπεικονίζει τὸ σφράγισμα τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τα δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη του διασκορπισμοῦ ἐναντίον τοῦ βόρειου βασιλείου ἔληξαν τὸ 1798, καὶ ἡ ἴδια γραμμὴ τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ἐτῶν ἐναντίον τοῦ νότιου βασιλείου ἔληξε τὸ 1844. Αὐτὲς οἱ δύο γραμμὲς ἀντιπροσωπεύουν τὴν κατώτερη φύση τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ἀνώτερη φύση τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ κατώτερη φύση, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ βόρειο βασίλειο, εἶναι τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἀνώτερη φύση εἶναι ἡ κεφαλή. Ἡ κεφαλή εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου, καὶ εἶναι ὁ βασιλεὺς. Γιὰ αὐτὴ τὴν ἀπεικόνιση ὁ Χριστὸς ἐπέλεξε τὸν Ἰούδα, τὸ νότιο βασίλειο, γιὰ νὰ θέσει τὸ ὄνομά Του, καὶ ἡ πρωτεύουσα πόλις εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ὁ τόπος ὅπου βρίσκεται τὸ ἀληθινὸ ἁγιαστήριον τῆς ἰσχύος, καὶ μέσα σε ἐκεῖνο τὸ ἁγιαστήριον ὑπάρχει αἶθουσα θρόνου γιὰ τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλή.

Οἱ «ἑπτὰ καιροί» τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι ἦταν ἡ τελικὴ σφραγίζουσα ἀλήθεια τὸ 1856, ἡ ὁποία προοριζόταν νὰ ἐνδυναμώσει ἓνα λάβαρο ὥστε νὰ ολοκληρώσει τὸ ἔργο. Ἀπὸ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863, ὁ Χριστὸς εἶχε σκοπὸ νὰ ἐνώσει τὴ Θεότητά Του μὲ τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπότητα ἐπαναστάτησε.

Δεν ἦταν δυνατόν νὰ μεταμορφώσει τότε τὴν κατώτερη φύση τοῦ ἀνθρώπου, διότι αὐτὸ λαμβάνει χώρα κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία Του. Τότε θα μεταμορφώσει τὴν ἀνώτερη φύση τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν εἰκόνα Του, συνενώνοντας τὴν κεφαλή τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὴν κεφαλή τῆς Θεότητος. Ἡ κεφαλή ἦταν ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου. Ἡ κεφαλή ἦταν ὁ βασιλιάς, καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπιτελεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἐνώσεως τῆς Θεότητος μὲ τὴν ἀνθρωπότητα, συνενώνει τὴν κεφαλή τόσο τῆς ἀνθρωπότητος ὅσο καὶ τῆς Θεότητος μέσα στο ἁγιαστήριον στὴν Ἱερουσαλήμ, στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὅπου ὁ Χριστὸς κάθεται μαζί μὲ τὸν Πατέρα Του.

Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δώσει εἰς αὐτὸν νὰ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ. Ὅστις ἔχει οὖς, ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Ἀποκάλυψις 3:21, 22.

Ο Χριστὸς υπόσχεται ὅτι ἐκεῖνοι (οἱ Λαοδικεῖς) που νικοῦν, καθὼς Αὐτὸς ἐνίκησε (καὶ γίνονται Φιλαδελφεῖς), θα καθίσουν μαζί Του στα ἐπουράνια.

Τὴν ὁποία ἐνήργησε ἐν τῷ Χριστῷ, ὅταν τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ τὸν ἐκάθισε ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ... καὶ συνανέστησε καὶ ἡμᾶς, καὶ συνεκάθισε ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εφεσίους 1:20, 2:6.

Ἡ ἐνωση τῶν δύο ράβδων τοῦ Ἰεζεκιήλ (τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὴν Θεότητα) ἐπιτελεῖται στὸ ἀγιαστήριον τῆς ἰσχύος τοῦ Θεοῦ (qodesh), ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο τὸ φρούριον τῆς ἰσχύος (miqdash) προσδιορίζεται ὡς τὸ προφητικὸ κλειδί που συνδέει ἀμφότερες τὶς ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς γραμμὲς τῆς προφητείας, τὴν ὁποία ὁ Γαβριήλ ἤλθε νὰ καταστήσῃ τὸν Δανιήλ νοήμονα περὶ ἐκείνων που ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν καιρὸ τῆς σφραγίσεως τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ὁ Χριστὸς ἐπεθύμησε νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτὸ τὸ ἔργο στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτών, ἀλλὰ τὸ ἔργο παρεμποδίσθη ἀπὸ τὴν ἀποστασία τοῦ 1863· πλὴν ὁμως ἡ ἱστορία ἀπὸ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863 ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ὡς μία γραμμὴ ἡ ὁποία ἀπεικονίζει ἐκεῖνο τὸ ἐπιχειρηθὲν ἔργο.

Τὸ δέκατο ἐδάφιο τοῦ ἐνδέκατου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ περιέχει τὸ κλειδί γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μηνύματος τῶν ἐδαφίων ἐνδεκά εἰς δεκαπέντε, τὰ ὁποῖα εἰσήλθαν στὴν προφητικὴ μας ἱστορία τὸ 2014. Τὸ δέκατο ἐδάφιο προσδιορίζει τὸ 1989, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ τέλους στὸ μεταρρυθμιστικὸ κίνημα τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ἀλλὰ περιέχει ἐπίσης τὸ κλειδί που ἐπιτρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ 2014 ὡς ὁρόσημον στὴν ἱστορία τῆς σφράγισης.

Στις 22 Ὀκτωβρίου 1844, ὁ Ἀγγελιαφόρος τῆς Διαθήκης ἤλθε αἰφνιδίως στὸν ναὸ τὸν ὁποῖο Αὐτὸς εἶχε ἀνεγείρει. Ἐκεῖνο τὸ ὁρόσημον προτυπώνει τὴν 11η Σεπτεμβρίου 2001, ὅταν ὁ τρίτος ἄγγελος ἤλθε ἐκ νέου, καὶ ἡ ἑβδομὴ σάλπιγγα ἄρχισε πάλι νὰ ἤχη. Τότε ἡ ἱστορία τοῦ 1840 ἕως 1844 ἐπρόκειτο ἐπίσης νὰ ἐπαναληφθῇ, διότι ὁ ἄγγελος που κατήλθε στις 11 Αὐγούστου 1840 δὲν ἦταν ἄλλος παρά ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τὸ ἔργο Του ἦταν νὰ φωτίσῃ τὴ γῆ μετὰ τὴν δόξα Του.

Τὸ 1840 ἕως τὸ 1844 ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης τὸ διάστημα ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου 2001 ἕως τὸν προσεχῶς ἐρχόμενον νόμον τῆς Κυριακῆς, ὅπως καὶ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863 ἀντιπροσωπεύει τὴν περίοδο ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου 2001 ἕως τὸν προσεχῶς ἐρχόμενον νόμον τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἀδελφὴ Οὐαίτ παραλληλίζει τὴν ἱστορία τοῦ 1844 μετὰ τὴν ἱστορία τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁ σταυρὸς ἀντιπροσωπεύει μιὰ διαίρεση δύο ἱστοριῶν διάρκειας τριάμισι ἐτῶν, οἱ ὁποῖες ἀμφότερες ἀντιστοιχοῦν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλη. Ὁ σταυρὸς καταδεικνύει ὅτι ἡ προγενέστερη ἱστορία, ἡ ὁποία ἀρχίζει τὸ 1840 καὶ τελειώνει τὸ 1844, καὶ ἡ ἐπακόλουθη ἱστορία ἕως τὸ 1863, εἶναι δύο παράλληλες ἱστορίες, οἱ ὁποῖες ἀμφότερες ἀντιπροσωπεύουν τὴν περίοδο τῆς σφραγίσεως.

Ἡ πρώτη γραμμὴ ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844 ἀντιπροσωπεύει τὴν νίκη τῶν Φιλαδελφικῶν Ἀντιβεντιστῶν· ἡ ἄλλη γραμμὴ ἀπὸ τὸ 1844 ἕως τὸ 1863 ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀποτυχία τῶν

Λαοδικέων Αντβεντιστών. Αμφότερες οι τάξεις αντιπροσωπεύονται στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, διότι ο Δανιήλ, εκπροσωπώντας τις νικηφόρες φρόνιμες παρθένες κατά τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, είδε την όραση, αλλά εκείνοι που ήσαν μαζί του έφυγαν από την όραση.

Και την εικοστή τετάρτη ημέρα του πρώτου μηνός, ενώ ήμην παρά την όχθη του μεγάλου ποταμού, όστις είναι ο Τίγρης, τότε ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδον, και ιδού, ανήρ τις ενδεδυμένος λινά, του οποίου η οσφύς ήτο περιεζωσμένη με χρυσίον καθαρόν εκ του Ουφάζ· το σώμα αυτού ήτο ωσει χρυσόλιθος, και το πρόσωπον αυτού ως όψις αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ως λαμπάδες πυρός, και οι βραχίονες αυτού και οι πόδες αυτού όμοιοι κατά το χρώμα προς χαλκόν στίλβοντα, και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή πλήθους. Και εγώ, ο Δανιήλ, μόνος είδον την όρασιν· διότι οι άνδρες οι μετ' εμού δεν είδον την όρασιν· αλλ' έπεσεν επ' αυτούς τρόμος μέγας, ώστε έφυγον διά να κρυφθώσι. Δανιήλ 10:4–7.

Στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ, αφού ο Δανιήλ είχε δει το όραμα των θηρίων της αρπαγής, ο Γαβριήλ ήλθε για να εξηγήσει το όραμα.

Εγώ, ο Δανιήλ, ελυπήθηκα κατά το πνεύμα μου εντός του σώματός μου, και τα οράματα της κεφαλής μου με ετάραξαν. Προσήλθα εις έναν από εκείνους που παρίσταντο, και τον ηρώτησα την αλήθεια περί πάντων τούτων. Και εκείνος μου ελάλησε και μου εφανέρωσε την ερμηνεία των πραγμάτων. Δανιήλ 7:15, 16.

Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, αφού ο Δανιήλ είχε δει το όραμα των θηρίων του αγιαστηρίου, ο Γαβριήλ ήλθε για να εξηγήσει το όραμα.

Και έγένετο, ότε εγώ, εγώ ό Δανιήλ, είδον την όρασιν και έζήτησα την σημασίαν αυτης, τότε ιδού, έστάθη ενώπιόν μου ως όρασις άνδρός. Και ήκουσα φωνήν άνδρός ανά μέσον των όχθων του Ούλαι, ήτις εκάλεσε και ειπεν· Γαβριήλ, κάμε τον άνθρωπον τούτον να έννοήση την όρασιν. Δανιήλ 8:15, 16.

Στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, αφού ο Δανιήλ κατανόησε τον αριθμό των ετών που προσδιορίζεται από τον Ιερεμία και παρουσιάζεται στα συγγράμματα του Μωυσή τόσο ως κατάρα όσο και ως όρκος του Θεού, ο Γαβριήλ ήλθε για να εξηγήσει το όραμα.

Και ενώ ακόμη ελάλουν, και προσηυχόμεν, και εξομολογούμεν την αμαρτίαν μου και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ, και παρουσίαζα την δέησίν μου ενώπιον Κυρίου του Θεού μου υπέρ του αγίου όρους του Θεού μου, ναι, ενώ ακόμη ελάλουν εν τη προσευχή, ο ανήρ Γαβριήλ, τον οποίον είχον ιδεί εν τη οράσει κατ' αρχάς, πετόμενος ταχέως, ήγγισέ με περί τον καιρόν της εσπερινής θυσίας. Και με εδίδαξε, και ελάλησε μετ' εμού, και ειπε· Ω Δανιήλ, τώρα εξήλθον διά να σε καταστήσω νοήμονα και συνετόν. Δανιήλ 9:20–22.

Διότι, επί τη βάσει τριών μαρτύρων, όλων από το βιβλίον του Δανιήλ, όταν ο Γαβριήλ λέγει προς τον Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο ότι ήλθε για να κάμει τον Δανιήλ να έννοήσει τι θα συμβεί στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες, ο Γαβριήλ ερμηνεύει το θηλυκό «marah», το οραματικό αίτιο όραμα, το οποίο είδε ο Δανιήλ και από το οποίο η άλλη τάξη έφυγε.

Τώρα ήλθα για να σε κάνω να καταλάβεις τι θα συμβεί στον λαό σου κατά τις έσχατες ημέρες· διότι το όραμα αναφέρεται ακόμη σε πολλές ημέρες. Δανιήλ 10:14.

Το όραμα που είχε δει ο Δανιήλ, το οποίο προκάλεσε έναν διαχωρισμό των πιστών, ήταν το όραμα της εμφάνισης του Χριστού, το όραμα των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερονυχτίων· αλλά ήταν η θηλυκή έκφραση εκείνου του οράματος. Ήταν η κατανόηση του οράματος της αιφνίδιας εμφάνισης του Χριστού ως του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης που μετέβαλε τον Δανιήλ (και εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Δανιήλ) στην εικόνα του Χριστού. Εκείνο που «συμβαίνει στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες» παριστάνεται από την ιστορία των Μιλλεριτών από το 1840 έως το 1844, και επίσης από τους Μιλλερίτες από το 1844 έως το 1863. Η μία τάξη φεύγει από το όραμα με αποστασία, και η άλλη τάξη ακολουθεί τον Χριστό διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων, για να καθίσει μαζί Του στα επουράνια.

Ωστόσο, όταν ο Γαβριήλ ερμηνεύει την όραση κατά την οποία ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών μεταμορφώνεται κατά την εικόνα του Χριστού, εκθέτει την εξωτερική ιστορία του κόσμου. Η όραση του Δανιήλ περί του Χριστού ερμηνεύθηκε από τον Γαβριήλ ως η εξωτερική ιστορία του καιρού της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Όταν, στην ερμηνεία του Γαβριήλ, φθάνει η ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, η ιστορία που τονίζεται ως προηγούμενη του κυριακάτικου νόμου του εδαφίου δεκαέξι, αναγνωρίζεται μόνο με το κλειδί της κατανόησης που παριστάνεται ως το «οχύρωμα» στο εδάφιο δέκα. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η επίδραση κάθε οράσεως άρχισε να εκτυλίσσεται ως τροχοί εντός τροχών.

Και έγινε προς εμέ λόγος Κυρίου, λέγων· Υιὲ ἀνθρώπου, τίς εἶναι αὐτή ἡ παροιμία, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐν τῇ γῇ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγοντες, Αἱ ἡμέραι μακρύνουν, καὶ πάσα ὄρασις ἐκλείπει· Διὰ τοῦτο εἶπέ πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Θέλω παύσει τὴν παροιμίαν ταύτην, καὶ δὲν θέλουσι πλέον μεταχειρίζεσθαι αὐτὴν ὡς παροιμίαν ἐν τῷ Ἰσραὴλ· ἀλλὰ εἶπέ πρὸς αὐτούς, Ἐπλησίασαν αἱ ἡμέραι καὶ ἡ ἐκπλήρωσις πάσης οράσεως. Διότι δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον οὐδεμία ματαία ὄρασις, οὐδὲ κολακευτικὴ μαντεία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσραὴλ. Διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος· θέλω λαλήσει, καὶ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον θέλω λαλήσει θέλει ἐκτελεσθῆ· δὲν θέλει πλέον βραδύνει· διότι ἐν ταῖς ἡμέραις σας, ὁ οἶκος ἀποστάτης, θέλω εἶπει τὸν λόγον καὶ θέλω ἐκτελέσει αὐτόν, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Πάλιν ἐγένετο πρὸς ἐμὲ λόγος Κυρίου, λέγων· Υιὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ, ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ λέγει, Ἡ ὄρασις τὴν ὁποίαν οὗτος βλέπει εἶναι διὰ πολλὰς ἡμέρας, καὶ προφητεύει περὶ καιρῶν μακρινῶν. Διὰ τοῦτο εἶπέ πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Οὐδεὶς ἐκ τῶν λόγων μου θέλει πλέον βραδύνει· ἀλλ' ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ἐλάλησα θέλει ἐκτελεσθῆ, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 12:21–28.

Από όλους τους προφητικούς τροχούς που περιστρέφονται μέσα σε άλλους προφητικούς τροχούς σε εκείνη την ιστορία, υπάρχει ένας τροχός για τον οποίο η Θεόπνευστη ἔμπνευση ἔχει πληροφορήσει τους σπουδαστές της προφητείας των εσχάτων ημερών ότι είναι ο τροχός με τον οποίο θα κριθεί η αιώνια πεπρωμένη τους. Γραμμή επί γραμμής, εκείνος ο τροχός πρέπει επίσης να είναι το όραμα που είδε ο Δανιήλ, το οποίο τον μετέβαλε στην εικόνα του Χριστού, διότι αυτό είναι το όραμα που προσδιορίζει τι θα συμβεί στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

Ο Κύριος μού έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας· διότι αυτή πρόκειται να αποτελέσει τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του

Θεού, με την οποία θα κριθεί η αιώνια μοίρα τους. Η θέση σας είναι ένα τέτοιο συνονθύλευμα ασυνειπειών, ώστε ελάχιστοι μόνον θα πλανηθούν.

«Στην Αποκάλυψη 13 το θέμα αυτό παρουσιάζεται με σαφήνεια· [Αποκάλυψη 13:11–17, παρατίθεται].»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσει ο λαός του Θεού προτού σφραγιστεί. Όλοι όσοι απέδειξαν την πίστη τους προς τον Θεό τηρώντας τον νόμο Του και αρνούμενοι να δεχθούν ένα νόθο σάββατο, θα παραταχθούν υπό το λάβαρο του Κυρίου Θεού Ιεχωβά και θα λάβουν τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Εκείνοι που εγκαταλείπουν την αλήθεια ουράνιας προέλευσης και αποδέχονται το κυριακάτικο σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.»
Manuscript Releases, τόμος 15, 15.

Η δοκιμασία που προσδιορίζεται ως η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου είναι διττή. Είναι η δοκιμασία που απαιτεί από τον σπουδαστή της προφητείας να αναγνωρίσει την ανάπτυξη της εικόνας του θηρίου, η οποία είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους στις Ηνωμένες Πολιτείες πριν από τον νόμο της Κυριακής. Είναι επίσης η δοκιμασία που παράγει είτε την εικόνα του θηρίου είτε την εικόνα του Χριστού μέσα σε εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Δανιήλ ή από εκείνους που έφυγαν. Ο διαχωρισμός βασίζεται στο αν εκείνες οι παρθένες «βλέπουν αυτή τη μεγάλη όραση», όπως ο Δανιήλ, ή αν φεύγουν από την όραση. Το κλειδί για να δει κανείς τη μεγάλη όραση αντιπροσωπεύεται από τη λέξη «οχύρωμα».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ο ισχυρός άγγελος που έδωσε οδηγίες στον Ιωάννη δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Το ότι έθεσε το δεξί Του πόδι επάνω στη θάλασσα και το αριστερό επί της ξηράς φανερώνει τον ρόλο που επιτελεί στις τελευταίες σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά. Η θέση αυτή δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του πάνω σε ολόκληρη τη γη. Η διαμάχη είχε καταστεί από εποχή σε εποχή ισχυρότερη και πιο αποφασιστική, και θα συνεχίσει να γίνεται ακόμη περισσότερο, έως τις τελικές σκηνές, όταν η δεξιοτεχνική ενέργεια των δυνάμεων του σκότους θα φθάσει στο αποκορύφωμά της. Ο Σατανάς, ενωμένος με πονηρούς ανθρώπους, θα εξαπατήσει ολόκληρο τον κόσμο και τις εκκλησίες που δεν δέχονται την αγάπη της αλήθειας. Αλλά ο ισχυρός άγγελος απαιτεί προσοχή. Κράζει με δυνατή φωνή. Πρόκειται να καταδείξει τη δύναμη και την εξουσία της φωνής Του σε όσους έχουν ενωθεί με τον Σατανά για να αντιταχθούν στην αλήθεια.»

«Αφού αυτοί οι επτά βροντές εξέφεραν τις φωνές τους, η εντολή έρχεται προς τον Ιωάννη, όπως προς τον Δανιήλ, αναφορικά με το μικρό βιβλίο: “Σφράγισε εκείνα που είπαν οι επτά βροντές.” Αυτά σχετίζονται με μελλοντικά γεγονότα, τα οποία θα αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους. Ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του στο τέλος των ημερών. Ο Ιωάννης βλέπει το μικρό βιβλίο αποσφραγισμένο. Τότε οι προφητείες του Δανιήλ έχουν την ορθή τους θέση στα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, τα οποία πρέπει να δοθούν στον κόσμο. Η αποσφράγιση του μικρού βιβλίου ήταν το μήνυμα σε σχέση με τον χρόνο.»

«Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι ένα. Το ένα είναι προφητεία, το άλλο αποκάλυψη· το ένα βιβλίο σφραγισμένο, το άλλο βιβλίο ανοιγμένο. Ο Ιωάννης άκουσε τα

μυστήρια που εκφώνησαν οι βροντές, αλλά έλαβε εντολή να μην τα γράψει.»

«Το ιδιαίτερο φως που δόθηκε στον Ιωάννη και εκφράστηκε στους επτά βροντές ήταν μια σκιαγράφιση γεγονότων που θα διαδραματίζονταν υπό τα αγγέλματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 971.